خونکار

ناول

ليکوال: نصيراحمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي، نور څوک يې
پر ليکه کول اجازه نه لري

د چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د لیکوال د تلیفو شمیره: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱

د لیکوال ایمیل ادرس nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ ټوکه

خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه _ جلال اباد

کمپوز : پخپله لیکول

د پښتۍ ډیزاین: احمد شا امیري

چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ډالی

تکړه لیکوال، کره کتونکي او د نظر خاوند ښاغلي اسد الله غضنفر ته !

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد ، بېرته پورته شو ، پښې يې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد ، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نری درد تېر شو ، لاس يې ورووړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد ، د ونې تنې ته يې څنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستوري منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و ، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې ورووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو ، زړه يې سستې ورکوله..خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خو لې ته يې لاس ونيو ، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښۍ بوټ هم لوند شو ، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، باڼه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...

سر يې وځړېد ، زړه يې ولړزېد ، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و ، سپوږمۍ د يوه تېر د څوکې پر سر ولاړه وه، تېر په شدت ټيټ شو ، د سړي په غاړه کې ښخ شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو ، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.
نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.
يو دم يې د ښۍ پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچني خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.
نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يوائې مرغۍ چونېدلې....
نجلۍ مخ ته خولېچې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونې (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوني نوې راوتلې بڼکې لندې وې...نجلۍ د مرغۍ چوچونې پر شنو وښو کېښود ، سهارنۍ لمر ښه پرې ولګېد ، وزرې يې پرانيستې، غلی پرېووت.
نجلۍ يوه شيبه کېناسته، لنډه، لنده زنه يې ځليدله...وروسته د کلا په ديوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:
_غوټۍ !
نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې خيره نيولې وه.
نجلۍ وويل:
_ولي خپه يې؟!!!
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟ !
_هو لورکۍ ! تیر ماخستن ستا د تره کره و ، له هغه سره یې دکاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.
نجلۍ یوه شیبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
_ما ویل چې په کوټه کې به وي.
ښځې تندی تریو کړ:
_نه !
نجلۍ وویل:
_زړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولیږه، درک به یې مالوم شي.
ښځې وویل:
_ښه ده، زه به ورته ووایم.
نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:
_هغه خو لا تر اوسه ویده دی.

*   *   *

د غرمې سیوری رنګ و ، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولې لیکې لیکې ګیلم (ټغر) هوار و ، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې..
نور غلي ول، یوازې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغی یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو دربیم د دې خبرې مخالف و ، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد ، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نبولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسرګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اند ښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

_زړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

.له دې سره یې د ېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

_یا الله ! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېه وروسته په کوټه کې یو اځې یو سړی پاتې شو ، ده کړه پزه درلوده، په ږیره کې یې سپین ډکې ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و ، بیا ولاړ شو ، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې ببرته کړه، غوټۍ منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، وړې سترګې یې سري ښکارېدلې...په زوټه یې وویل:

_کاکا ! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد ؟ !

د سړي سر وخوځېد ، ورو یې وویل:

_هر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

_په څه بلاه دې وخوړ؟ هه !

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

_چټیاټ مه وایه ! ! ! !

ښځې یودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

_مورې ! رسوایي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه !

_وو ایه ! څه ټکه دې پرې واچوله؟ ! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.
غوټۍ بېرته سرې ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:
_کاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟ ! ! !
سرې په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې یې وخوځېدې:
_هو ! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شوارووزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.
نجلۍ وویل:
_پلارجان به چېرته تللی وي؟
د سرې سر وخوځېد:
_نه پوهېږم. کلیوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...
کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې یوه خیرن ځوان ګامونه اخیستل... دی هډور سړی و، مړه زېړه یې درلوده، سترګې یې غټې وې، پر تندې یې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.
سرې ورغږ کړ:
_جانکو !
ځوان، بار پرېښود، ورغی، سرې ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.
سرې وویل:
_ته د شپې په باغ کې وې؟
ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
د سرې شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانه ورېد؟

ځوان د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړې ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهداني ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د ېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ د ېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونودوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یوائې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د یوال پر وروستۍ پخخې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل::

ـخواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو وروڼو ته ژړلي ول، وروڼه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شیبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

*   *   *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـیو مړی موندل شوی دی.

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

ـڅه چټیات وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

ـزه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

ـڅه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

ـخدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مړزګه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کړښوله....

کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوث الدين يوې خواته کېناست، سر ته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:
ـعطاالدين دی.
غوث الدين په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته يې وکتل، ځنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، يودم يې کوکه کړه.
ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه تري راوګرځول، سړی يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوښست، غاړه يې يواځې پر پوستکي بنده وه، په ښي اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.
جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېيست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، څو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.
جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.
يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يواځې دوو ـدريو تنو لاسونه پورته کول.
کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سړی يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته...
غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټۍ د بوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه کلکه ښکارېده، په

ځپولي ګاړګوتي وېښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچي ليکې ښکاريدلې...
غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور رنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کېنه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل....
ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...
سړي ورو وويل:
_غوټۍ لورې ! بس ده !
د نجلۍ ژړا زور ونيو....
سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينګ کړ:
_بس ده نور.
نجلۍ ژړل....
ښه شېبه ووته، سړي وويل:
_مور ته دې وواېه چې ځان تيار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !
نجلۍ ورو ورو ژړل..
سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهداني څخه لا د ساتول غږ اورېدل کيده...
سړي ګامونه واخيستل، کاهداني ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله..
سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګيو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لويه دريڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهداني څخه د وړې شوې رشقې بوی ته.
غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:
_جانکو !
ځوان غتې سرې سترګې ور واړولې.
سړي وويل:
_ته به له دې هيسته يواځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د «هو» په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقي په میده کولو بوخت شو.
ناڅاپه یوه زوروه چیغه تاوراتاو شوه !
_ته خونکار یې ! مورِ ستا کور ته نه ځو !!!
غوث الدین په بېړه شا ته وکتل، وربنداره یې وه، ولاړ شو، په خشکه یې وویل:
_چټیاټ مه وایه !! که نه نو...
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که، هه !
له دې سره یې منډه کړه، د جانکو له لاسه یې ساتول ور واخیست، کړنګ شو، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد، ښځې چیغه کړه !
_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه یې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جریبه ځمکه، باغ، کلا او نورمیراث یې تا ته پاتې کیږي....
غوث الدین غلی ولاړ و، خو ښځې ورغلې او د غوټۍ مور یې په کشولو کشولو له کاهداني ویسته.
غوث الدین خپل سر پر ځنګانه کېښود، یوه شیبه چوپه چوپتیا وه، وروسته یې د ساتول غږ واورېد.
غوث الدین هماغسې ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره یو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدینه ! ټک له ټکه شې،مینه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که....))
ښه شیبه ووته، بیا د سړي څنګ ته ځوک کیناست، غوث الدین سر پورته کړ، غوټۍ وه، وړې سترګې یې سرې وې، پر سرو شونډو یې تور پترې ښکارېدل.
د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غریو کې یې وویل:
_ما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !
غلی شو.
جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
_د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !
نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچونې ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

*　*　*

مازدېګر و ، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و ، مورا و لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل،په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه ، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.
ناڅاپه یو درب شو ، مورا و لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.
په چوتره کې غوث الدین ولاړ و ، په لاس کې یې چیلم نیولی و ، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.
د ښځې غږ واورېدل شو:
_څوک دی؟
نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدین وویل:
_زه به نور دلته اوسم.
د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، یوه لویشت کاهګل لاندې ولوېد ، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه یې وویل:
_څنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...
د سړي تندی تریو شو ، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته !
_بس که پلیتې !
ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي يوه شيبه غلی و ، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ مور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې يوا ځې نه شم پرېښودلای.
نجلۍ په لړزانده غږ وويل:
ـ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوا ځې دي، هغوی...
سړی په خبره کې ور ولوېد:
ـ زړه مه خوره ! ما خپل اوښې ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !
نجلۍ غلې وه.
سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:
ـ غوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟
نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت،کوټې دريڅه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش وير (هوار) و.
سړی يوه شيبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې خيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.
سړي وويل:
ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟
د نجلۍ شونډی وخوځېدې.
ـ هيڅ، يوا ځې د ورو زوړ کندو ايښی دی.
سړی يوه شيبه غلی و ، وروسته يې وويل:
ـ غوټۍ لورې ! ما ته هلته ځای جوړ که !
نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکي فرش ټول کړ، پر ختېينو زينو وختله.

غوث الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل ښکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.
چوپه چوپتیا وه، د جارو غږ راته، د برج له ورې ورسۍ مرې دورې راوتلې...
نجلۍ پر زینو راکښته شوه، غوث الدین ورته وکتل، د هغې له ورو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.
پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریڅې نه پر مخامخ دېوال مازدیګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول...
نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غنمو تارونه جارو کول...
د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې یوه تُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل شوي وو.
غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.
ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، وربنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه ور اچولي ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...
غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، وربندار یې په منډه د باندې ووته.
ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:
ـ نه وې!

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:
ــ له موټر سره تللی وم ! څه وکم، پردی موټروانی ده، نن راغلم !
دواړه غلي شول.
غوټۍ کوټې ته ورغله، بل ځل یې پر غولي کېښنود، بېرته د باندې ووته.
ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.
غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.
د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.
ځوان په ژړغوني غږ وویل:
ــ تروري ! کیسه څه وه؟
ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:
ــ د قیامت نښې دي، ماته خو داسې ایسي چې ټول فساد په ګوډه کې دی.
ځوان نیغ ورته وکتل.
ښځې وویل:
ــ خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکې یم.
د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:
ــ وشرمېږه ! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې !
د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !
"ــ چوپ که د ...
یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.
ځوان سړه ساه واخیسته، ورو یې وویل:
ــ زما هم زړه ته نه لویږي.
ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخيست، ولاړ شو.
ښځې وويل:
_حميده ! ناوخته دی.
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ټپ ټپ (موټر سايکل) راسره دی ، سبا به سره وينو.
_مړی (ډوډی) خو وخوره !
_زړه ته مې نه کيږي.
له دې سره له کوټې ووت.
شېبه وروسته د کلا په مېنځ کې د موټر سايکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

*   *   *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسی تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
د موټر سايکل غږ يې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و ، پر تورو څڼو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.
غوث الدين پر زينو کښته شو ، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.
غوث الدين باغ ته لاړ ، دوه نازک بدنې منې يې ور وشکولې، د لښتې پر ژۍ کېناست. چو په چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کېڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدين ورغی، د دېوال سيوري ته په هوار شوي زاړه ليمڅي کېناست، پر منځ يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

ـ انګور خنګه دي؟

جانکو په لينده کې ګېټۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:

ـ رنګ يې وهلی، خولا خوږو ته برابرنه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمڅي اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـ د غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ـ د مور مېړه راته پيدا شو، له بېګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناستو، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سرې د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سرې ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين توري ګوږې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ـ حميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تریو کړ، په خشکه یې وویل:
ـحمید زما وراره دی !
سړي یوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:
ـستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي !
ښځې اور واخیست:
ـدا زما کور دی، ته...
سړی په خبره کې ورولوېد:
ـله دې هیسته به زما وي.
ښځې یو دم وژړل:
ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.
غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.
سړی غلی شو، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:
ـ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که !
نجلۍ په رېږدېدلي غږ وویل:
ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.
غوث الدین یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـمنم ! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، یو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.
سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې.
سړي وویل:
ـمور دې پوه که ! حمید به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې یې نه راسپروي.
نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.

سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو يې وويل:
_حميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شيشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شيشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.
غوث الدين لاس ور وغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله ، تر چوترې يې لاندې وغورځوله.
پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود، پيشو ژبه ورته راويسته.
د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه يې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حميد ولګېده، ځوان له څه ويلو پرته ځوړند سر په يوه کوټه ننوت.
غوث الدين لاسونه پريمينځل، له کلا ووت، نيغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کليوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره يوازې ناسته وه.
غوث الدين برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ايښې تُفدانۍ يې ور واخيسته، نصوار يې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې يې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله..
غوث الدين ګړۍ ته وکتل، يوولس نيمې وې، تندی يې تريو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته يې مخ ور واړاوه، د مخ پر يوې خوا يې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وويل:
_خوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.
سړي وویل:
_خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.
نجلۍ غلې وه.
ښه شېبه ووته، غوث الدین کېنې لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو ، د کوټې په وره کې ودرېد ، پر غولې کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:
_د کاریزه د ځمکې قواله نشته !
د ښځې تندی تریو شو ، شونډې یې وخوځېدې:
_قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.
غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.
غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:
_مړی (ډوډۍ) دې وخوړه؟
دواړو په حیرانۍ ورته کتل
سړي بله پوښتنه وکړه:
_کاغذونه دې وکتل؟
ځوان وارخطا شو:
_نه، هو
_شپه دې دلته ده؟
_نه
_نو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.
ښځې چیغه کړه !
_تا ته حاجت نشته !

سرې هماغسې ځوان ته کتل، وروسته يې وويل:
ـ شپه ده، کلی مو هم لرې دی، مور به دې پرېشانه وي.
ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.
غوث الدين د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدين ورغی، جانکو د باندې په تياره کې ناست و.
غوث الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدين زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بله لمپه د سرې تر مخ پر زاړه ليمڅې کېښوده.
جانکو وويل:
ـ منې درته راوړم؟!
ـ نه
جانکو سرې ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيورى يې لړزېده...
دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستورې ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل....
غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوث الدين وويل:
ـ غوټۍ لورې! بيګا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش ابرو نيولی، يو جارو پرې تېره که!
نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوث الدين پر اخورکېناست، دالان ته یې وکتل، له دریڅو څخه یې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:

_کاکا ! لږ ماتل شه !

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولې ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایي ترې ولوېدل.

یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیڅلي اوږده وېښته له ملا جلا شول...نجلۍ په یوه وره ننوته.

یودم تېرې کوکې پورته شوې...د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، وربندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !

_ته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وړه بتۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:

_دا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !

سړي بتۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

_ستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

_زموږ له کوره لاړ شه !

سړی څړېدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

ـدا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه !
سړی غلی و.
نجلۍ وويل:
ـد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !
غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويې دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.
سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.
ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژۍ ناست و، غوث الدين ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.
سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:
ـبيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟
جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:
ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وې، دروازه تا خلاصه کړه !
غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور د دېوالونه روغ ول.
سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې رنګ پروت و، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.
سړی چوترې ته ورنږدې شو، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:
ـلارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.
جانکو يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:
ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منو په غلا ونيو.
غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې ورې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:
ـدې دروازې ته زولفی ورواچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.
ښځې په غريو کې وويل:
ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_حمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې !
غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.
ښځې ښېراوې کولې...
غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.
سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسی نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.
غوث الدین ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.
له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیره ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه !
_ما پرېږده !
غوث الدین ورو وویل:
_ته هم همداسې فکر کوې؟ !
نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته !
په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.
غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه ختینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دریم څخه هم د ډبګ د مثالې بوی ته.
شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګېلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخوت.

اوړېد وغځېد ، پياله يې ډکه کړه، سترګې يې سره ور وستې، يو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بيا يې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدين کېناست، مچ يې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته يې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو ، چختاړي مچ د چايو په ډک ګيلاس کې ولوېد.

سړي په غوسه وويل:

ـ د غوا زويه !

ګيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و ، سترګې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد ، ولاړ شو ، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو ، حميد ته مخامخ ودرېد ، په خشکه يې وويل:

ـ د څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

ـ ګوره غوث الدين کاکا ! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واوريدل شو:

ـ حميد به نور دلته اوسي.

سړي چيغه کړه !

ـ نه !

ښځې وويل:

ـ ته له دې ځايه ورک شه !

د سړي له خولې لاړې باد شوې ! !

ـزه دا ميند‌ه (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !
حميد په کاوړ ورته وکتل !
ښځې وويل:
ـپه تا خو دې يې بلا وګرځي !
غوث اا‌لدين چيغه کړه:
ـوژنم دې ! !
تېت شو ، يو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر تېت کړ، کړنګ شو ، شا ته د ورسۍ لويه شيشه دړې وړې راولوېده.
د غوټۍ کوکې پورته شوې...
غوث الدين ځوان له متېه ونيو ، چيغه يې کړه !
ـووځه ! ! !
حميد سرې پورې واهه ! غوث الدين ولوېد ، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد ، د حميد تر ګرېوان يې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته يې څپېړه ورکړه، د هغه زرينه خولۍ له سره ولوېده، د حميد مخ ګونځې پيدا کړې، سرې يې تر ګوډې پښې ونيو ، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدين تشې ته يې ګونډه ورکړه، خولې ته يې سوکان ونيول، ښځو کوکې وهلې...
د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخيسته، ځوان يې تر وليو ونيو ، غوث الدين ولاړ شو ، بريتونه يې په وينو سره ول، له خولې يې لاړې بهېدلې، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل، لوڅ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور يې په لاس کې و.
جانکو منډه ور واخيسته، تر غوث الدين يې غېږه وګرځوله، د سرې لاړې باد شوې !
ـليرې شه د غوا زويه !
لور د جانکو پر مټ ولګېد ، خړ لستونی يې سور شو ، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدين يې خملاوه، يوه پر لور پښه کېښوده، بل يې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خوا ته غلی ولاړ
و.
شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.
یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...
غوث الدین ورو روان شو، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.
اورېد وغځېد، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ، پا ښخه یې ورپورته کړه، زخم و.
کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مرې دوړې ورنه پورته شوې.. له کوټې ووت، په چوتره یې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.
سرې نبغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندې ولاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

*   *   *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پیسې به یې اخیستې، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله...
غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداري او ورېرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خېره به له کلا ووت.
د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.
غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو ټوخل...
بیا یې راډیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.
یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سرې کېناست، راډیو چالانه وه، غوټې بغاري وهلې...
زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کښته شو.
نجلۍ د ځا تر څنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...
غوث الدین په زوټه وویل:
_څه ټکه راپرېوته؟!
نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...
سړي تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه!
_څه شوي؟!
نجلۍ کوکه کړه!
_مور مې!

ـمور دې چېرې ده؟
نجلۍ څا ه ته اشاره وکړه.
د سړي زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر بېلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده ، سړي چيغه کړه !
ـجانکو !
ځوان منډه ور واخيسته ، بتۍ يې څا ته ور واچوله ، د اوبو پر سر يو څه ښوربدل...
جانکو ځپلۍ وېستې ، د بېلر تر څنډې يې پښه واړوله ، لاندې کوز شو.
غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...
غوټۍ په ژړا کې وويل:
ـپايڅۀ دې ! !
غوث الدين پښو ته وکتل ، څراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده ، پر لمن يې هم ځاځکۍ ځاځکۍ وينه پرته وه.
سړي لاس ور ووړ ، وينه تازه وه.
په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:
ـبتۍ !
غوث الدين پر بېلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده ، پر اوږه يې ښځه پرته وه.
د غوث الدين پښې مړې وې ، ټول بدن يې لړزېده ، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه ، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر ستر ګو تېره شوه ، ځاځکي يې پر غاړه را پرېوتل ، وينه توده وه.
غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...
ښځه يې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېيستله ، جانکو څراغ ور نږدې کړ ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

غوټۍ پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدين تر مټ ونيوله، د نجلۍ يوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...يو دم يې د سرې ټټر ته سوکان ونيول، پر اوږه يې خوله ور ولګوله، بغارو يې زور ونيو، چيغه يې کړه !

ـولې؟ولې دې مورکۍ ووژله؟ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ يودم ورو شو، نبۍ لاس يې د سرې په ګرېوان کې بند کړ، تنۍ يوه په بلې پسې وشکېدې، سر يې کيڼ لور ته رنګ شو، سترګې يې سپينې واوختې، خوله يې څو ځله خلاصه کړه، په ټيټ او بې سېکه غږ يې وويل:

ـستا، ستا جامې په، په وينو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سرې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې يوه لوېشت پورته پاتې شو، پيچلې وېښته يې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـته خونکار يې؟

غوث الدين نبغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدين په لړزانده غږ وويل:

ـنه ! !

جانکو منډه کړه، د لويې دروازې د ځنځير کړنګ شو، له کلا ووت، چيغو يې ټول کلي په سر واخيست !

ـ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدين د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو يې پورته کړه، په کوټه کې يې پرېښسته، شاوخوا يې سترګې واړولې، يوې خواته بوغبند پروت و، را وايې خيست، د باندې ووت، پر ښځې يې واچاوه.

شور ماشور شو، يوه ډله کليوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاټينونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، يو سپين ږيرى کېناست، د بوغبند يوه څنډه يې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونيول:

_توبه خدایه، توبه !

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود ، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکي چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.

غوث الدین یوې خواته غلی ولاړ و ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت، یوه بوډا چیغه کړه !

_مه یې پرېږدئ !

ځوانانو منډه ور واخیسته، غوث الدین کوټې ته ننوت، دروازه یې ځنځیر کړه، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله.

ګررر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلی ټیټه کړه، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !

_ووځئ ! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د څو لاسي بتیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډا په غریو کې وویل:

_خدای دې ښه ورځ نه درویني !

بل کلیوال چیغه کړه !

_ته خونکار یې !

غوث الدین وویل:

_ما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

_درواغ مه وایه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وینو سرې وې، ښځه دې وژلې، بیا دې څاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !

_ته ځناور یې ! ! !

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.
کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور نږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وڅڅېدې.
بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.
سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوړه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوړه وغځېده، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...
ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.
زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.
ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ تونې) ښکارېدلې، له کاهداني پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...
سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتې پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.
پښه یې لښتې ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوږې شوې، شاوخوا یې وکتل، یوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتې ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې ختله و موښله، یوه ژړغونې غږ یې پر بدن لړزه راوسته!
_د خدای ظالمه! ولې؟!!
پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بیړه ولاړ شو ، ښځې ته مخامخ ودرېد ، په خشکه یې وویل:
_ما نه ده وژلې ! !
ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې ځاځکي ځاځکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:
_پوهېږم
سړي تر مټ ونیوله، جټکه یې ورکړه، په کاوړ یې وویل:
_موږ شل کاله ژوند سره کوو ، یو بل ته مالوم یو ، زه...
ښځې چیغه کړه !
_ته دروا غ وایې ! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو !
کړس شو ، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چیغه یې کړه !
_څه چټیات وایې ! !
ښځې ژړل...
سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر یې وځړېد ، پایڅه یې اوبو ته ور ټیټه کړه.
ښځې په ژړا کې وویل:
_بې ګناه وینه ده، خدایکه دې پاکه کړه !
سړي په کاوړ ورته وکتل.
ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخیسته، مخې ته یې ودرېد ، ورو یې وویل:
_ولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله ورېندا ره وژله؟ !
د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.
سړي سوړ اسویلی ویست.
ښځې په سونګېدا کې وویل:
_د غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.
غوث الدین په خبره کې ورولوېد:
_مه یې راباندې وژنه ! !

ښځې په ملنډو وویل:
ـهو ! تاته خو سخته نه ده.
سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.
ښځې څو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ يې وویل:
ـد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !
سړي نیغ ورته وکتل:
د ښځې شونډې و خوځېدې:
ـویني به تویې شي !
سړي وویل:
ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي !
ښځې وژړل:
ـد کلیوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وایي، که نور نه وي، مورېته وګوره، دوه تور سړي درته ناستي یو.
سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وویل:
ـسمه ده، خو په غوږې پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.
له دې سره ولاړ شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـچېرته ځې؟
ـنه پوهېږم !
غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پښه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخخې واوښت.

*   *   *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشيني ول...ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، څارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...

د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ   (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

*   *   *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابنه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلى و، نېغ د غوټې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ابښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکرى يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړي په خبرو راغى، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلى شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولې ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

_غوارم چې يوڅه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولې ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

_ګوره لورې! بده يې مه ګڼه! ته پېغله يې، بايد د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې!

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

_زه ستا ماما يم،بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـغوارم چې تا خپل زوی، حمید ته په نامه کم !
نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:
ـما په کراره پرېږده
بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:
ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولې یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوائې په کلاکې نه یې ناسته.
له دې سره له وره ووت.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کېن لورته رنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یوائې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د مانبام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:
ـوزر مات، وزر مات، وزر...
مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټیټې شي ، هر مانبام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اورېدل کېدې.
دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و ، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولي وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخې او د پزو د

پورته کشېدو غړونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزې لښتې نرۍ څوکه به یې پر ولیو ولګېده.
په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به یې درې څلور تُفدانۍ ایښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخندل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل....
په همداسې یوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، ګرندي ګامونه یې اخیستل..مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووایي په چوتره کې یې یو زوړ لیمڅی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.
حمید بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، تکرۍ یې د ککرۍ پر جړو ویښتو ورکش کړ، د لیمڅي پر یوه کونج غلې کېناسته.
دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه یخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.
ځوان پیالې ته وکتل، له خړ چایه مړه تاوونه پورته کېدل، د چایو سور یې وکړ، ورو یې وویل:
_څنګه یې؟
د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.
کړنګ شو، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته.
حمید وویل:

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟ !
د نجلۍ زړه ولړزېد.
حميد سوړ اسويلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:
ـګوره ! مورې ستا پرده کوو.
نجلۍ غلې وه.
ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:
ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.
د نجلۍ سر ځوړند و.
حميد ورو ولاړ شو ، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:
ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې ځلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !
حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.
سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

*   *   *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو ، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يواځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.
کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه.

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو ببرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله. له ښاه ښخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاریزه راوړلې، د ښاه په اوبو به یې یوازې مالونه اوبه کول.
حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمټ کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.
د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ثورمونی (پسرلي) لومړۍ ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکاربده، کوچنی برګ سخوندر زوروونه وهل، په ورو ورو سترګویې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشې شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېنږ لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکي چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....
جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له تټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.
جانکو د سخوندر پړی ونیو، ببرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.
شېبه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:
ـ بوی خو یې خوږ دی!

غوټۍ ووېل:
ـیو دوه بخرې زړې یې (د لاندي غوښنه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !
حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شببه وروسته یې په ډکه خوله ووېل:
ـکاغذونه چېرته دي؟
غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.
حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:
ـد ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.
غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې ووېل:
ـمور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.
حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شببه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وښت، په نیولې غږ یې ووېل:
ـخپه نه شې، جانکو مې نه خوښېږي !
غوټۍ په بېړه مخ ور واړاوه !
حمید ووېل:
ـخوا مه بدوه ! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني !
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...
د حمید شونډې وخوځېدې:
ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم.
غوټۍ په خواره خوله ووېل:

ـجانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول !
ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښیږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کیدای شي چې یو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.
غوټۍ خوله جینګه کړه:
ـجانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...
حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:
ـموږ د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اورمېږ یې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي !
له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.
د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، د ښګ یې ببرته تناره ته ور ټیټ کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرګینه ناوه د ناستو توتکیو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، یوه یې په سترې ساه چیغه کړه !
ـحمید کاکا !
غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووایي، یوه ماشوم وار ړومبی کړ:
ـغوث الدین کا کا مو ولید.
د غوټۍ رنګ والوت، حمید د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چیغه یې کړه !
ـچېرته؟

غواوي مې پېولې، يوه غونجې (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډبره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.
غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:
_تا يې مخ وليد ؟
هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوته يې وويل:
_نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته.
حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.
غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.
حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مړې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټيدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.
ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه ځانګو ته يې لاس ور وغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يو اځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.
حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.
يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:
_هغو ونو ته يې منډه کړه.
حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.
څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکي ښکارېدې.
حميد وويل:
_تښتېدلی دی.

يو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
ـخون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپي غونډې روا دی.
يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.
بوډا په کاوړ وويل:
ـپخپله دی، ورته وګورئ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.
يوه شېبه چو په چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـځه ته ګورئ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.
ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.
دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.
يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.
ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه ـ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ايښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.
پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مره شګه پرته وه، پلونه غلطېدل، خو وروسته ورې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې ورې تيږې، شنې سپاندې او غرنې سپيره بوټې ولاړ ول.
دوی يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.
حميد وويل:
ـبايد پورته وخيژو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.
يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

ـسم وايي ! غوټو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.
ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.
حميد وويل:
ـګوډ چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.
چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ وراوښت، غتې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ ثارله...
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.
حميد ناثاپه چيغه کړه !
ـهلته يو څه ښکاري !
کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:
ـچېرته؟
ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !
ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:
ـزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ور ولوېد:
ـيو څادر مې وليد، تور رنګ يې و، باد رپاوه.
يوه ځوان وخندل:
ـنو څه شو؟ پيريانو يوور !
حميد وويل:
ـراځئ چې نږدې ورشو !
بل په خبره کې ور ولوېد:
ـځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته.
ـخو غوټو ګوډ دی، ليری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:
_کومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.
نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، دربواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.
حمید یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

*   *   *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود ، سره ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
_ګل میره ! ته دلته څه کوې؟
کوچنی هلک په بیړه مخ ور وراوه، وچې شونډې یې وبرې کړې، ویې خندل:
_حمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که ! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.
غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګې پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:
_دا دې څه کړي !
هلک وارخطا شو.
غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې یې لویه ځمڅه نیولې وه.
هغې په بیړه ځمڅه ورڅخه واخیسته، له ابرو ډکه وه، ځنګ ته په اېښي زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، خړې ابرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:
_دا د ابرو ځمڅۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې، برغولی يې ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.
غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر تول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:
ـ پام مې نه و.
غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.
غوټۍ ورو وويل:
ـ څه وخت راغلې؟
هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:
ـ يوه ګړۍ مخکې.
يوه شيبه غلی و، بيا يې وويل:
ـ حميد کاکا راوستم، رايادە يې کړه چې دالان پاک کم.
غوټۍ وخندل:
ـ پروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه ايرې راونه باسې، ته کوچنی يې، لاس دې سم نه ور رسيږې، ور ونه لوېږې.
له دې سره يې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:
ـ سړي مې نه و راته ويلي چې تا ته يې مزدوري درکړې، هغه...
هلک په خبره کې ور ولوېد:
ـ حميد کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپيتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر منې ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته يم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.
غوټۍ خندل:
ـ ښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وويل:
_اوس څه وکم؟
_هېڅ، همدومره بس دی، نن خو ميلمه يې !
_نو کور ته لاړ شم؟
د غوټۍ خندا زور ونيو:
_هو ، خو سر له سبا به تولـه ورځ دلته يې.
کوچنی په بيړه له دالانه ووت.
غوټۍ يوه شېبه ناسته وه، بيا يې د ځا د ځرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره يې ور وکتل، جانکو و ، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته يې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونيو.
پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټيم کې واچولې، د باندې راووته، يوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ايستی و.
پورته د برج د وره کړپ شو ، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و ، په لاس کې يې په سره دسمال کې تړلې غوټه نيولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد ، په نيولي غږ يې ووېل:
_زه ځم.
غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل...
ځوان د کلا د لويې دروازې خواته روان شو.
د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونيولې، پسې غږ يې کړ:
_چېرته ځې؟
جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې ووېل:
_نه پوهېږم.
د غوټۍ شونډې وخوځېدې:
_لږ ماتله شه !
له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوايې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوائينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

« زويه! پام کوه!»

ماشوم ځواب ورکړ:

_ښه ده ابا! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځلې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

_جانکو! څه درباندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېږې کړې، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

_خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

_پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په ياد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ويدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، يوه شپه يې ټوخی ډېر شو، توري وينې يې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستونی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخيسته، په غريو کې يې وويل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتي پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد ، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه ! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بېړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد ، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه ! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

ـد څاه د څرخ غږ پورته شو ، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وي.

جانکو وویل:

ـڅاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودیږي، که دا حال و ، وچه یې بوله.

بوکه یې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.
غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې څاه ته کتل.
ښځه ورمخته شوه.
سړي وویل:
ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په څاه کې یو زنګون اوبه هم نشته.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـځه خیر، سړي ته به ووایم چې څوک ورته راولي.
جانکو وخندل:
ـزه د څه لپاره یم. وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.
غوټۍ وویل:
ـنه! ته ځان مه پاذابوه!
جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې لنډه ببلچه نیولې وه. په خندا یې وویل:
ـاوس به یې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته یې بیا سمه پاکه کړئ! هو رښتیا، یو څو بوکې ختهرا ایستلی شې؟
غوټۍ وخندل:
ـدومره خو هم کمزورې نه یم.
ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له ببلچې سره لاندې کوز شو، تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.
جانکو په پسته خته کې ببلچه ننه ایسته، یوه ببلچه، دوې ببلچې، درې ببلچې... بوکه تر نیمایي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په څاه کې تاو راتاو شوه:
ـپورته یې کړه:
د خرخ د تاویدو غږ پورته شو.
جانکو ځان ښنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له ختو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پرې وښوځاوه، چیغه یې کړه:

_بوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د دربدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بېړه د څاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له څا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته راتلو، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول..

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څرېکه شوه، تندي ته یې لاس وروړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و، د څاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خته ښکارېدله.

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په ربړېدلي غږ یې وویل:

_تا، تا زما مور وژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...

حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښتان یې پر تڼلي تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور تول کړ، د بوال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته. غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې ختله..

حمید په غوسه وویل:

_لیونتوب مه کوه !

کوم غږ یې وانهورېد:

حمید څنګ ته ایښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندی دې زخم دی، د ښاه د بیلر پر ژی لګېدلی و، هه ! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.
ښځې کوم حرکت ونه کړ:
حمید په سړه سینه وویل:
ـته خو هوښیاره یې، ته څنګه...
غوټۍ چیغه کړه !
ـله ښاه نه په ختهو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوازې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، ووایه ! له ښاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟
د حمید تندی تریو شو:
ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.
ـخو خولۍ د ښاه په ختهو کې راوخته.
حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:
ـته له ما سره خوشاله یې؟
ښځه ربړېدله...
حمید چیغه کړه !
ـته په ما ګرانه یې، بد مې نه درباندې لوریږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟
حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم وژړل...ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې...
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل... وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.
شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې یې وویل:
ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ښاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د ښاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:
ـ جانکو څه شو؟
ـ ومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې د پېخوا ونه ګورم.
ښځې د سرې سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:
ـ ګل میره!
پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.
غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلي لاندنیو څانګو ته غړۍ وراوږده کړې وه.
شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلي خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ورو ګرځېده.
غوټۍ ګړندې ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غوا ته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې، بلې خوا ته خوځېدله... غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټیټه کړه،

ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو ، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود ،غوا د انګورو پر پشته وختله. له ښو څخه یې وړې لوټې را ورغړېدې.
ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سربښناکه وې، لاس یې پزې ته ور وووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو ، ګوتې یې تورې وې.
ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و ، زړه یې ولړزېد ، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، ببرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې وېښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.
ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ببرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شېبه یې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو ، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونیو ، کش یې کړ، له خاورو سپېره وېښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو ، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټۍ په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې وربېږدېدې:
_جا ، جا ، جانکو !
د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سرې غاړه تر نیمایې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، تو خې واخیسته،کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، ویې ګرځول، سرې ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندي د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.
په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کیڼ لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:
ـ زه، زه چېرته یم.
کوم ځواب یې وانهورېد.
پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهارې یې شو، کیڼ بغور یې لوند ورته واېسېد، ورو یې پورته وکتل، پر تندي یې د یوه بنیادم له مړو ویښتو ډکه زنه ابښې وه. یو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپینو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان یې ربړدې.
د مڼو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسې بتۍ رڼا ښکاره شوه، یو غږ یې واورېد:
ـ غوټۍ !
ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، یو دم ورکه شوه.
ښځې خپلو پښو ته کتل، پایڅې یې لړزېدلې...
د لاسې بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سینه وښوېده، لاس یې د یوه تاک په تنه پورې ونیو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې یې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مینځ کې لویې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و،

خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يو اځې خرهارۍ راووت.
د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيورې پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.
ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکرۍ يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کوررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.
شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا وا ورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ورولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.
د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ وا ورېدل شو:
ـ غوټۍ!
غوټۍ په بېړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.
ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليخکه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پريوته.
بتۍ وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپينه رڼا ولګېده، د هغې يوه خوا مخ په وينو سور و، ورې، ورې لوټې په وينو کې نښتې وې.
د سرې زګيروی شو، اورلګيت ولګېد، د حميد په غټو سترګو کې د اورلګيت د دانې لمبه ښکارېدله...
بله دانه لاټين ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونيوله.
حميد خپل مټ ته لاس ور ووړ، د پيازو چاړه پکې بنده وه، چاړه يې له لاستي ونيوله، کش يې کړه، سرې وينې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته يې منډه ور واخيسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پړمخې پريوته، څنې يې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته يې د حميد سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.
حميد پردې ته لاس ور وغځاوه، کش يې کړه، پرده له ميخونو سره يو ځاى لاندې راولوېده. سړي نرى تراډه ترې ويسته، ترمټ يې تاو کړه، کلکه غوټه يې ور واچوله.
حميد ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر يې دېوال ته کوږ و، په راوتلو رډو سترګو يې ده ته کتل.
حميد په ملنډو وويل:
_جانکو دې ولېد ؟
ښځه له حرکته لوېدلې وه.
د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپين غاښونه يې ښکاره شول، ښځه يې تر وينښتو ونيوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته يې د چت تور لرګي ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې يې باد شوې لاړې د ښځې پر سپينه غاړه ولګېدې.
سړى يودم غلى شو، په ملنډو يې وويل:
_زه څه ملامت يم، دى په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتليو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پايڅو نه يې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نيولې زرينې خولۍ ته کتل.
حميد غلى شو، يودم يې وخندل، څنګ يې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه يې ګنې کونجياني (کلياني) راوېستې، د لرګي صندوق يې خلاص کړ، په غولي يې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته يې يودم وخندل:
_دا وينې؟
ښځې په حيرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې يو کوچنى تبر ښکارېده.
سړي تبر لاټين ته ور نږدې کړ، ورو يې وويل:

ـ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و ، له خولې نه يې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټيټ کړ.
د ښځې خرهاری شو.
سړي پرته له دې چې هغې ته وګوري په خندا يې وويل:
ـ دې تبر د ډېرو غرې خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله يې سره ده، په دغو وچو وينو کې دې د مور د غاړې وينه هم ګډه شوېده.
د ښځې خرهاری ډېر شو ، يودم يې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان يې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونيوله، پورته شو ، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، د هغې له خولې وينو داره وکړه ، څو ځاځکې د ځراغ په ښيښه وبهېدل، ښځه يوې خواته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وينې يوه لويشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلې ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....
سړی ولاړ شو ، د ښځې ګېډې ته يې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.
سړي چيغه کړه !
ـ ستا پلار هم ما وواژه، د سپي زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوڅو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد ، ده منډه واخيسته، په تياره کې رانه ورک شو ، خو وروسته مې پيدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.
سړی غلی شو ، يو دم يې شونډې وبرې کړې، ښځې ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
ـ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟
ښځې تېزه ساه وهله...
د سړي تندی تريو شو ، چيغه يې کړه:
ـ پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ويل يې چې ملک سړی يم، ځنګه خپله لور يوه موټروان ته ورکم.
سړی غلی شو ، ښځې ته يې وکتل، هماغسې يې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو يې وويل:
ـ پوهيږې چې ته مې ولې کولې؟
ښځې ږدې سترګې ورته نيولې وې...
د سړي تندی تريو شو، په خشکه يې وويل:
ـ زه ستا پر خيرن مخ نه وم مين، خبره د اتو شلو جريبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم ميراث وه، نو دا جايداد، ما د ځان لپاره تياره ګوله ګڼله، بس ! ملک بايد مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په څټ کې راشين شو، هيڅ مې نه وو ورته ويلې، هسې يې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو يې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته ووايه ! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه !
ښځې د توشکې ژۍ د خپل ښي لاس په موټ کې ټينګه کړه.
سړي خبره پسې وغزوله:
ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بټۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
سړي وخندل، خبرې يې پرې شوې، بېرته يې وويل:
ـ پوهېږې چې لاسي بټۍ مې له کومه کړه؟ !
ځواب يې وانه ورېد.
ـ ستا د پلار له جيبه مې راوېسته، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
د ښځې ربړېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟
خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:
ـهه ! دا يې هم چاړه !
ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښي سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاڼګوټې تورو وېښتو کې پټه شوه.
سړي وخندل:
ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هارۍ خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رښا ورځ هم وژلی شو، ما يې يواځې پر سپينو پايخو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.
له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.
سړی غلی شو، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلا دروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژېړه رڼا ښکارېدله.
سړي په خندا وويل:
ـ اوس يو اځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.
د ښځې خرهاری ډېر شو.
د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:
ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يواځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي. ته وو ايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.
د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سری يې پورې واهه،لاټين ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په وېښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سږمو ننوت.
ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمۍ د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.
ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مرۍ کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهاری را ووت.
باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، ببرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايې يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.
ښځې پر مخامخ د بوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د بوال کاهګل جلا شو، ببرته شا پر تخته پرېوته.

د بوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور ونښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ایست.
ښه شيبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.
ښځې تېزه تېزه ساه وهله... بيا يې نږدې غږ واورېد:
_غوټۍ !
ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.
ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې ونښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينګه کړه، سږی مخکې لاړ.
ښځې سره ساه ويسته، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...
ښځې سترګې پټې کړې، دې په تيزی سره ساه وهله... يودم يې تر ښۍ پښې د يوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې يې له مخ سره ولګېدې، ټکری يې په يوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار ميدان ستونې ستغ، سرتوره پرېوته.
ښځې په بيړه پورته وکتل، حميد و، د سپوږمۍ رڼا يې پر ببرو ويښتو پرته وه.
حميد د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې يې تبر ښکارېده.
ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سږې د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر يې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته يې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.
ښځې سترګې پټې کړې، شيبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولګېدل.
خرهاری يې تر غوږ شو، سترګې يې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.
ښځې حميد ته وکتل،د هغه له ستونې وينو دارې وهلې...تبر يې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه يې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر يوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه يې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید څنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکاریدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکاریده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.
ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.
سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کږه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:
_غوټۍ زویه!
ښځې په حیرانۍ ورته کتل...
سړي د هغې اوږو ته څنډه ورکړ، چیغه یې کړه!
زه یم، غوث الدین!
د ښځې په ستوني کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته!
_لا لا!
ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...
سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پیچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:
_هر څه به سم شي، هرڅه!
ښځې هماغسې ژړل...
ښه شیبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:
لا لا! ما دې خپل کور ته بوځه!
سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.
پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په ټګ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.
پای